

РЕШЕНИЕ

№ 3685

гр. София, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7953** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на А. М. Д. срещу Решение №1012-04-081#8/02.07.2021г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт /ТП на НОИ/ В. Т., с което са отхвърлени жалба с вх.№ 1012-04-81/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т., като неоснователна и недоказана и жалба с вх.№ 1012-04-82/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т., като неоснователна и недоказана.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено като неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Счита, че административният орган си е присвоил правото да тълкува и променя правната рамка, съобразно неясно определени от кого и как правила. От една страна се признавало наличие на извършвана стопанска дейност, от друга се правело преценка доколко тя се явява съотносима.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично в о.з. на 28.03.2022г. и поддържа жалбата си. В съдебното заседание в което съдът е дал ход на делото по същество, редовно уведомен не се явява и не изразява становище.

Ответникът, Директор на ТП на НОИ-В. Т., редовно призован, не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени становища от пълномощник - юристконсулт В., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Претендира юриконсултско възнаграждение, съобразно приложен списък /л.186/.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г., на оправомощено лице за ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите, на основание чл.40, ал.3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ и чл.47, ал.1 от Наредбата за парични обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /Наредбата/ на А. Д. е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист № Е20200673234, за периода 16.10.2020г. до 29.10.2020г. вкл., представен от [фирма].

С Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН] от 13.05.2021г., на оправомощено лице за ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите, на основание чл.40, ал.3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ и чл.47, ал.1 от Наредбата на А. Д. е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист № Е20200673382 за периода 11.11.2020г. до 24.11.2020г. вкл., отново представен от [фирма].

На 03.11.2020г. са подадени удостоверения по образец, съгласно приложение № 9 от Наредбата за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване за периода от 16.10.2020г. до 29.10.2020г. вкл., за А. Д. от четири дружества, включително и [фирма]. На 11.11.2020г. са подадени удостоверения по образец № 9 за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност на същото лице за периода 11.11.2020г. до 24.11.2020г. вкл. от същите четири дружества, като впоследствие приложенията от две от дружествата са заличени. Подадени са декларации Обр. №1 „Данни за осигурени лице“ за г-н Д. за периода 23.07.2020г. до 28.02.2021г. в [фирма] с висок размер на осигурителния доход и вид осигурителен код „10“ – за управители и прокуристи в търговски дружества, както следва:

-от м.07.2020г. до м.09.2020г., вкл. и от м.12.2020г. до м.02.2021г.-1500 лв.;

-за м.10.2020г.-1023 лв.;

-за м.11.2020г.-1000 лв.;

Горепосочените данни за периода от м.07.2020г до м.09.2020г. включително са подадени едновременно - на 27.10.2020г., извън регламентирани по закон срокове и след настъпване на временната неработоспособност на жалбоподателя. Сбора от осигурителния доход на А. Д. във всички осигурители, съответства на максималния осигурителен доход (3000лв.) за 2020г.

Със Заповед № ЗР-5-04-00848290/01.12.2020г. на оправомощено лице за ръководител на ТП на НОИ – В. Т., връчена на жалбоподателя Д. на 04.12.2020г., на контролен орган – старши инспектор по осигуряването, е възложено извършване на проверка по разходите на държавно обществено осигуряване на [фирма], за да бъде установено дали за жалбоподателя Д. е налице основание за задължително осигуряване по КСО. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол № КП-5-04-00905517/06.04.2021г. на старши инспектор по осигуряването.

В хода на проверката е установено, че едноличен собственик на капитала и управител на [фирма], считано от 23.07.2020г. е А. Д. /до тази дата управител е бил Д. В. Й./ Дружеството е с предмет на дейност „отдаване под наем или оперативен лизинг на МПС, комисионерство, посредничество, представителство, агентство и всяка друга

незабранена от закона дейност” и капитал на дружеството в размер на 12500 лв. Публикуван е ГФО за 2017г. и 2018г. От управителя А. Д., с писмо от 01.12.2020г., са изискани счетоводни документи, ведомости за заплати, оборотни ведомости, фактури, договори с контрагенти, извлечения от разплащателни сметки и др., с цел да се установи извършваната стопанска дейност от дружеството. Такива не са представени. Изискана е информация от ТД на НАП В. Т., относно осигурителите [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], чийто управител е г-н Д., съгласно данните в Търговския регистър, съгласно която информация [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 12.05.2014г. с основание „Регистрация по избор, независимо от облагаемия доход”. За [фирма] последната подадена ГДД по чл.92 от ЗКПО е за 2018г., декларациите обр.№1 „Данни за осигурено лице“ и Обр. №6 „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ“ са подавани по електронен път. Дружеството няма регистриран ЕКАФП, няма извършени покупки и продажби по справките – декларации по ЗДДС за периода 01.2020г. до 09.2020г., а през м. 10.2020г. има отразени 11 бр.покупки в дневника за покупки и 1 бр. продажби в дневника за продажби, през м. 11.2020г. има отразени 2бр. покупки, няма извършвани продажби. Фактурите с по-високи стойности са от фирми, чийто е управител е също А. Д., т.е. сделките са между свързани лица. Извършени са две посещения на адреса на управление на дружеството през м. 10.2020г. от контролните органи на НАП, като не е открит г-н Д. или друг представител. По данни на живущи в сградата там никога не е живяло това лице, нито е имало офис.

Независимо от горното, А. Д. е подавал данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО на висок осигурителен доход, като за времето от м. 01.2020г. до м. 09.2020г. данните са подадени едновременно на 27.10.2020г., след като вече е бил издаден болничен лист, в който е констатирана временната му неработоспособност, поради общо заболяване от 16.10.2020г.

За 2020г. [фирма] не е подало ГДД, а декларираният облагаем доход от [фирма] на А. Д. по ЗДДФЛ е 19 850,42лв. Установени са налични подлежащи на принудително изпълнение публични задължения в данъчно-осигурителната сметка на ЗЛ към датата на подаване на декларацията.

Без да са представени писмени доказателства за дейността на [фирма], в писмо от 15.06.2021г. /л.34/ А. Д. посочва, че дружеството използва за нуждите си от 01.01.2020г. МПС под наем. За изтеклия период е посочил, че организира и провежда регистрация и запазване на търговски марки на дружествата в групата [фирма] по схема за ваучери за интелектуална собственост в рамките на Европейския съюз. Представено е единствено свидетелство за регистрация на МПС, собственост на [фирма]. Въпреки изисканите с допълнително писмо от административния орган доказателства за развиваната стопанска дейност, такива не са представени.

Не са представени и в хода на съдебното производство.

По искане на жалбоподателя съдът е приложил към делото препис от съдебното решение по адм.д. № 7954/2021г. по описа на АССГ, образувано по жалба на А. Д. срещу Решение на директора на ТП на НОИ В. Т. от 02.07.2021г., с което е отхвърлена жалбата му срещу две разпореждания на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите за отказ за изплащане на парично обезщетение за общо заболяване по 2 бр. болнични листове, съответно за периода 16.10.2020г. - 29.10.2020г. вкл. и за периода 11.11.2020г. - 24.11.2020г. вкл., представени от [фирма].

При така установената фактическа обстановка и като обсъди поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства и доводите на страните, Административен съд София град достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, при извършване на служебната проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт, съдът следва да провери дали същият е издаден от компетентен орган, в законосъобразна форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното Решение № 1012-04-81#8/02.07.2021г. е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "е" от КСО административен орган - Директор на ТП на НОИ – В. Т.. Съгласно чл. 40, ал. 3 от КСО, в приложимата й редакция (посл. изм. - ДВ, бр. 99 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишна възраст и помощите от държавното обществено осигуряване се изчисляват и изплащат от Националния осигурителен институт на осигурените лица по декларирана от тях лична платежна сметка, обозначена с Международен номер на банкова сметка (I. V. A. Number - IBAN), водена от доставчик на платежни услуги, лицензиран от Българската народна банка, или от клон на доставчик на платежни услуги, осъществяващ дейност на територията на страната. Ако лицето няма право на обезщетение или помощ, длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на обезщетенията и помощите или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, издава разпореждане за отказ. Разпореждането се отменя, ако в давностния срок по чл. 115, ал. 2 лицето или осигурителят представят нови или допълнителни доказателства, установяващи правото на обезщетение или помощ.

Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г., на оправомощено лице за ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите и Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН] от 13.05.2021г., на оправомощено лице за ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите, съгласно приложена на л.15 от делото Заповед № Ц1015-04-88 от 01.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ В. Т., са издадени от компетентен по място, материя и степен орган, съобразно хипотезата на чл. 40, ал. 3 от КСО.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ В. Т. е издадено в едномесечен срок от постъпване на жалбите, при спазване изискванията за писмена форма и съдържа всички реквизити, съгласно нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК, приложима по силата на чл. 117, ал. 5 от КСО, включително с посочени фактически и правни основания за издаването му. В изпълнение на специалната норма на чл. 117, ал. 5 от КСО, препращаща към общия ред по АПК за издаване на административен акт, административният орган се е произнесъл с решение, след като се е запознал с жалбите срещу разпорежданията от вида на посочените в чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "е" от КСО, с оглед на което съдът намира, че не са налице нарушения, свързани с формата, съдържанието и сроковете за издаване на оспорения административен акт и по отношение на същия не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК. По делото не се установява да е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, предвид проявената активност от органа за установяване на относимите факти - изготвените писма, извършените проверки, както и изисканата информация за

осигурителния доход и др. действия. От жалбоподателя не са представени доказателства за наличието на реално упражняване на трудова дейност.

Съдът намира, че обжалваният акт - решение на директора на ТП на НОИ – В. Т. и потвърдените с него разпореждания, издадени от оправомощено лице за ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите не противоречат и на материалноправните разпоредби по издаването им. Установените в хода на административното производство релевантни за спора юридически факти се подкрепят от събраните в съдебното производство доказателства.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от Държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по, ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на Наредбата за реда за представяне в НОИ на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приета с Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г. (ДВ, бр. 67 от 2014 г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл. 8, чл. 9 и чл. 11, ал. 1 и, ал. 2.

Периодът на изплащане на обезщетението следва да бъде определен с начална и крайна дата, в съответствие с приложима разпоредбата на чл. 10 КСО, според която осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Цитираната правна норма предвижда кумулативното наличие на две условия: 1) упражняване на трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО - за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение не е достатъчно само наличието на валидно сключено и непрекътено трудово правоотношение, а е необходимо да се докаже, че лицето е осъществявало трудова дейност, за която да подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО; 2) внесени или дължими осигурителни вноски - безспорно е установено, че декларираните пред НАП осигурителни вноски не са реално внесени.

Спорен от правна страна е въпроса осъществявал ли е жалбоподателят, през посочения период, трудова дейност и в какво се е изразявала тази дейност, за да се направи обоснован извод, че същият е бил осигурено лице по смисъла на КСО.

Законосъобразно административните органи на НОИ са приложили материалния закон, отчитайки отсъствието на фактическия състав от хипотезата на нормите на чл. 40, ал. 1 и чл. 50, ал. 1 КСО във вр. § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

В Кодекса за социално осигуряване са разграничени съществените елементи на трудовото и осигурителното правоотношение. В съответствие с легалната дефиниция, установена в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО - "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 КСО, продължава и

през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването — денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение.

Наличието на валидно възникнало трудово правоотношение само по себе си не е основание за началото на осигуряването. То е предпоставка за това, но само в случаите, когато лицето е започнало да упражнява трудова дейност. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Задължението за осигуряване възниква, при положение, че лицето полага труд. По делото не са представени никакви доказателства за наличие на стопанска дейност на дружеството работодател, нито за трудова дейност по управление и контрол от страна на вписания в ТР управител в относимия период. Декларирането от осигурителя е само индиция за осъществявана трудова дейност и основание за осигуряване, но декларираните данни не се ползват с презумпция за вярност, а при невярно деклариране подадените данни подлежат на коригиране.

В настоящия случай не са представени никакви първични и вторични счетоводни документи, въз основа на които да бъде извършена проверка и потвърдени декларираните данни, поради което те не могат да бъдат приети за верни. Следователно за жалбоподателя Д. не е възникнало валидно основание за осигуряване по КСО и не е налице една от кумулативно установените предпоставки за придобиване на право на парично обезщетение за временна неработоспособност по чл.40, ал.1 от КСО – лицето да има качеството „осигурено лице“ по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО.

С оглед всички изложени по-горе съображения, съдът в настоящия състав намира, че оспореното в настоящото производство Решение №1012-04-081#8/02.07.2021г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт /ТП на НОИ/ В. Т., с което са отхвърлени жалба с вх.№ 1012-04-81/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т. и жалба с вх.№ 1012-04-82/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т., е постановено от материално и териториално компетентен орган, в установената от закона форма и с необходимото съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на

материалния закон и издадено в съответствие с целите на закона.
Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.
При този изход на делото на ответника следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 144 АПК, определя на 100 лева.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, трето отделение, 66-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Д. срещу Решение №1012-04-081#8/02.07.2021г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт /ТП на НОИ/ В. Т., с което са отхвърлени жалба с вх.№ 1012-04-81/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т. и жалба с вх.№ 1012-04-82/02.06.2021г. срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ – В. Т..

ОСЪЖДА А. М. Д. да заплати на ТП на НОИ В. Т. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението, съгласно разпоредбата на чл. 119 от КСО, като постановено по жалби срещу актовете чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "е" от КСО (откази за изплащане на парични обезщетения по Глава IV или помощи) е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: